

«Він відкриває глибокі та загадкові речі».**- - Даниїла 2:22**

Аполлос знову прочитав повідомлення: ворота дракона, тризуб, чотири звірі, священне серце, благодать, подвійний вид і перехрестя. Що можуть означати ці зображення? І де б він їх знайшов? Його думки мчали містом, коли він намагався згадати місця, які він відвідав із Софією. Звичайно, першим образом, що спалахнув у його свідомості, був рік святкування дракона, на який вони пішли в лютому.

Це був рік китайського золотого дракона, 4697-й китайський рік, і вони спостерігали, як величезного дракона несли вулицею десятки молодих чоловіків.

«Ти знав, що я народилася в рік дракона?» він згадав, як вона запитала. Тоді він математично зробив висновок, що їй було близько 24 років.

«Я народився в рік мавпи», — сказав він їй. Це зробило його старшим за неї приблизно на вісім років.

Аполлос провів свій Mercury Mystique (Меркурій Містика) через ворота дракона біля входу в Чайнатаун (Китайське місто) на Грант-вулиця. Він припаркував свою зелену машину на вулиці з одностороннім рухом у гору на північ. Він обійшов величну споруду, подаровану Китаєм у 1969 році, і помітив земляний зелений дах із хвилястою черепицею, що тече горизонтально, і круглими бамбуковими хребтами, які були розміщені вертикально. Більший дах зверху перекривав два менші дахи з лівого та правого боку вулиці, з левом-охоронцем перед кожним подвійним стовпом, який підтримує всю будівлю. Дванадцять маленьких звірів-охоронців стояли в захисних позах на чотирьох кутах кожного даху. А на самій вершині воріт із гребіньми дракона були два нахабні дракони, які боролися за вогняну перлину в центрі. По обидва боки від центральної імперської емблеми та герба імператора був короп з довгою верхньою зеленою бамбуковою опорою в пащі.

Аполлос з його західним ментальністю бачив у парі риб знак Риби (в зодіаку), а не східний символ домашнього щастя і родючості. Дракони для нього уособлювали зло, яке треба здолати, як у відомій історії про Святого Георгія і дракона; хоча часом він думав, що дракон був влучним символом таємничої китайської цивілізації.

Аполлос шукав підказки, які могли б пов'язати з повідомленням. Він не міг розшифрувати китайські ієрогліфи. У путівнику в Сан-Франциско він прочитав, що в письмі проголошувалося: «Усе в світі в справедливих пропорціях». Він знову шукав біля зловісних собак Фу, і цього разу він помітив червоний конверт під чоловічою лапою, орієнтованою на захід. Він розкрив конверт, сподіваючись на удачу, але замість цього він знайшов лише загадкову велику літеру А на одній стороні маленької картки. На зворотному боці картки була підказка до його наступного призначення: зображення тризуба всередині квадрата. Він знав, де воно знаходиться.

Юніон-сквер (Союз Майдан) була за кілька кварталів, тому Аполлос вирушив у центр міста. На центральній площі була 91-футова колона з коринфського граніту з жіночою фігурою, що представляє Перемогу на вершині. Бронзова фігура зеленого відтінку носила розпущену сукню до щиколоток, а в лівій руці — піднятий тризуб; в її правій руці був лавровий вінок. Фігура, звернена на захід, стояла правою ногою на м'ячі, який зображував землю.

Аполлос і Софія прибули сюди на Перше травня, в той же день, коли адмірал Дьюї здобув перемогу над іспанськими військами в Манільській затоці під час іспано-американської війни в 1898 році.

«Ти знав, що колись там, де ми стоїмо, був піщаний схил поряд із струмком, що стікає по крутому яру?» — запитала Софія, тримаючи його сильну руку.

«Ні, я не знав», — відповів Аполлос. «А сьогодні ми маємо канатні дороги, які дзвонять вгору і вниз по цьому яру».

«А ти знав, що пам'ятник Дьюї пережив землетрус 1906 року?» вона запитала.

«Це дивовижно», — відповів Аполлос. Він збирався щось сказати про потужність того землетрусу, але Софія швидко додала ще дрібниці.

«А ти знав, звідки площа отримала назву?» вона запитала. Аполлос похитав головою. «Від просоюзних демонстрацій, які спалахнули напередодні громадянської війни».

«Ти — сховище інформації», — сказав Аполлос.

«І подивіться на дівочий провулок», — сказала вона, вказуючи на східний кінець парку площею 2,6 акра з фініковими пальмами на краю. «Колись це був квартал червоних ліхтарів Берберійського узбережжя».

«А тепер звідки ти це знала?» — запитав Аполлос. «Це майже так, ніби ти була тут раніше, як ти все описуєш».

Аполлос чітко пам'ятав, як вона підморгнула йому, коли він вимовив ці слова. Він ще раз глянув на те, що йому здалося тризубом Посейдона, за допомогою якого він керував морями. Або це був тризуб розпаду Шиви, яким користувалися наприкінці століття? Саме в той момент, коли він подумав про тризубий спис у його негативному аспекті, він побачив червоний конверт, вклинений у гранітну основу, що підтримувала циліндричний вал.

Він розкрив червоний конверт і побачив велику літеру Т на одній стороні картки та слово «Вашингтон» у квадраті з іншого. «Вашингтон-сквер», — сказав Аполлос тихим голосом. «Це по інший бік китайського кварталу».

Він поїхав по Колумбус-авеню і припаркував свою машину на південній стороні парку з квадратними кварталами. Крізь тополі й вічнозелені дерева він побачив дві величні білі вежі, що висвітлювали захмарене північне небо. На вершині високих шпилів багато прикрашеної романської церкви святих Петра і Павла були два хрести; на фасаді церкви стояв центральний позолочений хрест. Він пройшов зеленим парком, повз недільних практикуючих тай-чи, що володіють мечем, і перетнув вулицю. Він мимохідь глянув на дивну адресу церкви (666 Filbert St).

Він пам'ятав, що Софія вмовила його прийти сюди на пасхальну месу. Він також пам'ятав її тихий мелодійний голос, коли вона читала мозаїчний напис, розміщений прямо над трьома входами до церкви: «LA GLORIA DI COLUI CHE TUTTO MUOVE PER L'UNIVERSO PENETRA E RISPLENDE». Вона додала: «Це з Раю Данте».

"Що це означає?" — запитав Аполлос.

«Це з третьої частини «Божественної комедії», «Рай», і це перші три рядки 1-ї пісні, де сказано: «Слава Того, Хто рухає все, проникає у всесвіт і сяє в одній частині більше, а в іншій менше.» Це повна цитата».

Аполлос пам'ятав, як дивився в небесно-блакитні очі Софії, коли вона, здавалося, відкривала для нього нові світи. Він був світом філософських роздумів і досліджень, а її світом, який, здавалося, пронизував глибини універсальної мудрості. Можливо, вона керувала алегорією душі в його житті.

«Ви можете також розповісти мені про чотири фігури на цих п'єдесталах», — згадував, як сказав Аполлон, дивлячись на скульптурні фігури над словами Данте. А потім його осяяло. У повідомленні говорилося: «І зустрінетеся з чотирма звірами». Софія розповіла йому, що це чотири звірі або знаки нерухомого хреста на небі, які християнська релігія перетворила на символи чотирьох євангелістів: Марка (лев), Матвія (крилата людина), Луки (вола), і Івана (орел).

За однією з трьох спіралеподібних колон, які утворювали три колонні арки біля центрального входу, прямо під пильними очима Вселенського Христа з грецькими літерами Альфа і Омега, Аполлос побачив червоний конверт, який частково стирчав. Він не потрудився зайти всередину, щоб знову побачити чудовий 40-футовий італійський вітар. Він запам'ятав прекрасне різьблення з мармуру й оніксу. Він також пам'ятав сумний вираз обличчя Софії, коли вона розмірковувала про значення статуї Ла П'єта біля східного боку вітаря.

Проте в цей момент його розум був повністю захоплений пошуком і порятунком коханої нареченої. У червоному конверті, як і раніше, була листівка з листом і підказкою. Буква була Н, а підказкою була мініатюрна Матер Долороза з сімома мечами з хрестоподібними рукоятями, що

пронизують її священне серце. Він згадав, як Софія розповідала йому про Скорботну леді, коли вони гастролювали по офіційному місці народження Сан-Франциско.

«Пам'ятаєте статую Ла П'єта, яку ми бачили в італійському соборі?» вона запитала. Він знав, що вона мала на увазі церкву, де він побачив дивну адресу «три шість». «Ну, це скорботна мати, яка тримає мертве тіло свого сина, і ці сім мечів у її священному серці символізують сім скорбот, які вона перенесла протягом свого життя на різних етапах життя свого сина».

«А що означають ці сім променів у куполі?» Аполлос пам'ятав, як запитував, коли їхав на своїй машині до Місійного району, визначеного Серця міста.

«Ага, ти не тільки спостережливий, але й вчишся ставити правильні запитання», — пам'ятав він, як вона сказала своїм повчальним тоном. На цих екскурсіях вона завжди виявлялася вчителем, а він учнем.

«Ви помічаєте, що Матер Долороза розміщена на центральному промені?» — запитала вона з пронизливим поглядом. Його серце забилося, коли він якомога швидше їхав до місії Долорес.

«Якщо вона є серцем цих семи променів, що, на вашу думку, представляють інші промені?» вона перепитала його про його здатність мислити більш абстрактно.

«Чи можуть вони представляти інші частини тіла, наприклад, мозок?» він відповів.

«Ось так», — радісно засміялася вона. «Тепер ти на правильному шляху». Того дня вона йому більше нічого не відкривала.

Аполлос думав про ці сім променів і сім мечів, коли їхав по обсадженому пальмами бульвару, який колись був відомий як Ель-Каміно Реаль (Королівська дорога). Його серце вибухає власним смутком, коли він думав про небезпеку, в якій опинилася його наречена. Сльози котилися по його щоках, коли він намагався молитися молитві, якої навчила його Софія: «О скорботне й Непорочне Серце Марії, молися за ми, що вдаються до тебе». Він на мить захлинувся, стримуючи потоки сліз, які

затуманювали його зір. «І, будь ласка, нехай нічого не трапиться з моєю коханою», — тихо промовив він, злизуючи сльози збоку свого рота.

Він під'їхав до скромної місії, яку затьмарювала велична базиліка біля неї. Тут, біля того, що колись було невеликим струмком і озером, яке було охрещено Арройо де Нуестро Сеньора де лос Долорес (Озеро Скорботної Богоматері), стояла шоста місія, заснована під керівництвом отця Джуніперо Серра. Дата була 29 червня 1776 року, і перша меса на честь свята святих Петра і Павла офіційно визначила землю біля озера місцем майбутньої місії Сан-Франциско-де-Асіс. Згідно з цим розрахунком, Сан-Франциско офіційно народився за п'ять днів до підписання Декларації незалежності. Сама будівля мала 174 фути в довжину і 22 фути в ширину, коли вона була завершена в 1791 році.

Аполлос прямував прямо до образу, що хвилював його серце, Матері Долорози та її семи скорбот. Внутрішня частина базиліки була частково освітлена, і Аполлос напружив очі, щоб побачити будь-які ознаки червоного конверта. Він подумав, що це може бути під частково відкритою червоно-золотою підставкою для парасольок з правого боку віттаря або під різьбленим гербом із папськими знаками відзнаки з лівого боку до віттаря. Обидва були офіційними знаками базиліки, почесної церкви Папи. Але Аполлос не бачив червоного конверта, захованого біля чи під цими трибунами.

Нарешті він знайшов червоний конверт під великим муралом Скорботної леді біля лівого боку віттаря. На фресці було зображено, як вона одягнена у зовнішній блакитний халат і внутрішній білий халат довжиною до щиколоток і те, що здавалося водою, що тече з її опущених рук. Біля її ніг була, як здавалося Аполлосу, зловісна змія. Він не помітив, що дама тримала праву ногу на голові, а ліву — на хвості змії.

Він розкрив конверт і знайшов очікувану картку. На лицьовій стороні була велика літера Е, а на звороті — зображення лабіринту. Він одразу впізнав лабіринт і зв'язав його із загадковими словами: «Тоді Благодать направлятиме ваші кроки».

Він переїхав на своїй машині через Маркет-стріт до Ноб-Хілл, де третій за величиною єпископський собор в Америці, що має коріння з Англіканської церкви, стояв високим і бетонним, міцним у своїй готичній

величі на вершині пагорба, фасадом якого було звернено на схід. Будівля довжиною 329 футів охоплювала цілий квартал міста, а дві його вежі піднімалися на 174 фути від рівня вулиці в небо. Позолочений сталевий хрест на вершині його центрального шпиля височів на 255 футів над вулицею.

Аполлос швидко піднявся на сорок сходів широких сходів і підійшов до всесвітньо відомих дверей Гіберті, які стояли зачинені за замкненими металевими воротами заввишки до пояса. Аполлос використовував бічний вхід. Він думав шукати червоний конверт біля лабіринту всередині собору. Він не помітив складеного червоного конверта між ґратами воріт, що охороняли бронзові двері, на яких були зображені сцени зі Старого Завіту.

Конверт не був близьким до архетипного підлогового гобелена, який був змодельований за зразком середньовічного тротуару з одинадцятьма ланцюгами в Шартрському соборі у Франції.

Він зупинився на мить і подивився на шестистулковий дизайн у центрі круглого лабіринту. Він згадав, як стояв разом із Софією в цьому центрі на Новий рік, і вони вирішили здійснити спільну подорож життя. Аполлос зняв черевики і знову ступив на стежку до цього центру. Йому потрібно було звільнити свій розум і очистити свої думки. Він намагався відтворити свою далеку подорож зі своєю коханою, і він інтуїтивно відчув, як вона йде перед ним, керуючи його кроками. Дійшовши до центру, він заплющив очі й відчув на своїх губах поцілунок її губ. У своєму серці він знав, що любов поверне його кроки назад до неї. Він відчув спокійне заспокоєння в своїй душі, коли виходив із медитативного кола внутрішнього світу і повертався у світ зовнішній. Він знову взув черевики.

Він спробував шукати конверт у нефі й у трансептах. Він намагався знайти його в районі головного вітара. Він намагався знайти його в сусідній каплиці Благодаті.

Натомість біля південного бічного виходу він знайшов ікону, яка зупинила його. Це була ікона Мартіна Лютера Кінга з Джорджії, з німбом святого навколо голови та сувоєм у руках, на якому було написано: «Я ношу на своєму тілі знаки Господа Ісуса». Він згадав, що цей сучасний апостол громадянських прав для всіх людей виступав тут, у

Благодатному соборі. У стінах лунали слова мученика: «Ми ведемо боротьбу за встановлення правління справедливості і правило любові в усій цій нації і в кожній громаді». Здавалося, що Аполлос також чув, як проповідник говорить про езотеричну Книгу Одкровення: «Це книга, яку важко розшифрувати, оповита непроникними таємницями й апокаліптичною символікою, але всередині неї є вічні істини, які завжди зустрічатимуть нас».

Раптом Аполлос згадав двері, яким дивувався Мікеланджело, і назвав їх «Воротами раю». Він пригадав слова Софії про, здавалося б, непроникні таємниці, приховані в оповіданнях Старого Завіту.

«Подивіться на ці чудові копії оригінальних дверей, створених флорентійським скульптором Лоренцо Гіберті», — згадав він її слова. «Йому знадобилося 27 років, щоб створити ці тривимірні панелі, які ознаменували справжній духовний початок Відродження, коли вони були встановлені в 1452 році. На десяти панелях міститься історія людства, минулого, сьогодення та майбутнього».

«Як це може бути?» — поцікавився Аполлос, намагаючись розшифрувати зображення з позолоченої бронзи, які виглядали такими живими.

«Ну, подивіться на картину Адама та Єви і зверніть увагу на космічний дизайн яйця створення Єви в центральній сцені. Наче людина у своєму первісному андрогінному стані стала поляризованою істотою з двома половинами. А історія двох братів, Авеля і Каїна, помітите, як один стає м'ясоїдом, а інший вегетаріанцем. Звучить знайомо? І Ной, історія, яка нагадує легенду про Атлантиду та затоплення тієї великої цивілізації, яка зображена на панелі ковчегом у формі піраміди. Подивіться тут на Авраама, який приносить таємниці землі між двома річками, включаючи містичну жертву свого сина, на нову землю. Тепер Яків та Ісав, це надто людська історія молодшого брата, який перехитрив свого старшого брата, щоб отримати спадщину свого батька. А Йосип і його брати, ну, це те, що я називаю найдавнішою з оповідань, про сонце, місяць і всі ці сузір'я на небі. Мойсей, ну це мудрість, яку він приніс від єгиптян. А потім історія «Земля обітована». Як ви думаєте, що людина може здійснити цю подорож душі й нарешті досягти стану блаженства? Відповідь полягає в тому, що Давид, або душа, перемагає високого фізичного гіганта людини, якій потрібно померти, щоб цар міг царювати. А хто

такий король в пошані? Чому, звичайно, Соломон, сонячне божество, яке здійснює обряд містичного шлюбу з місячним божеством, царицею Шеба».

Коли Аполлос закінчив споглядально розглядати десять панелей, він помітив червоний конверт, складений і застряглий між ґратами залізних воріт перед дверима раю. Він розкрив конверт і побачив велику літеру N, а з іншого боку зображення Твін Пікс.

«A-T-H-E-N», — промовив Аполлос. «Чи може це мати якесь відношення до Афіни?» — пробурмотів він собі під нос.

Він під'їхав Маркет-стріт до Твін Пікс (Подвійний Вершини). Він припаркував свою машину на першому виїзді біля вершини. Він піднявся на вершину північної вершини. Коли він стояв на вершині, він згадав березневий день, день весняного рівнодення, коли вони хотіли побачити місто з висоти; він піднявся на північну вершину, а Софія піднялася на вищу південну вершину. Вони стояли на другій і третій найвищих вершинах міста на висоті 910 футів і 903 фути.

«Гей, ти мене чуєш?» він згадав, як вона кричала через ефірні простори, що їх розділяли.

«Так, голосно і чітко!» — закричав він у відповідь.

«Як це бути на вершині світу?» її голос вібрував у повітрі.

«Я відчуваю себе богом!» він пам'ятав, як вигукнув, розкинувши руки, як крила орла.

«І я почуваюся богинею!» — закричала вона у відповідь і наслідувала його позу орла.

Він згадав, як сказав їй зачекати, що він підійде до її вершини. Він робив те ж саме зараз, озирнувшись, щоб побачити вкритий туманом міст Золоті Ворота, коли спускався на коротку відстань і піднімався на південну вершину. Він дійшов до місця, де згадав, як вона стояла раніше, і помітив червоний конверт під круглим каменем.

На картці була велика літера S, а на зворотному боці — великий латинський хрест. “Mt. Девідсон, — сказав він із почуттям усвідомлення. Він чітко почув її голос у своїй голові: «Я хочу підняти тебе вище. До найвищої точки міста».

Коли він їхав до гори Девідсон, яка височіла 938 футів над рівнем моря, він згадав серйозний тон її голосу, коли вони стояли біля підніжжя бетонного хреста висотою 103 фути.

«Ми всі розп'яті на хресті матерії», — урочисто сказала вона. «Це тіло — гробниця душі». Вона чекала, поки її слова прозвучать. Потім вона продовжила: «Ми прийшли в цей світ з інших царств, і ми переживаємо всі радощі й печалі, які може запропонувати цей світ. Але ніколи не забувай, що ти не це тіло»

Вона зробила це твердження з такою впевненістю, що Аполлос навіть не зміг його спростувати. Це стало мантрою в його житті, і він часто повторював істину, яку вона йому дала: «Ти не тіло».

Відображення того дня зникло з його свідомості, коли він припаркував свою машину й пішов евкаліптовим і сосновим лісом до місця хреста. Він нагадав цікавий факт про гору, яка спочатку була відома як Блакитна гора: найвищу точку в Сан-Франциско спочатку увінчали дерев'яним хрестом заввишки сорок футів під час першої пасхальної служби на сході сонця 1 квітня 1923 року. Наступні хрести мали спіткала доля пожежі. Нинішній бетонний хрест був четвертим, встановленим на найвищій точці, як знак прагнення людини до духовного значення у світі матеріалізму.

Аполлос побачив останній червоний конверт, розміщений біля основи вертикального валу площею 10 квадратних футів. Він уже сформулював у своїй свідомості передчуття, що складна головоломка й шукання мають якесь відношення до Афін, Греція. «Але чому?» — подумав він, відкриваючи конверт і побачивши велику літеру G. Його припущення було перевірено. Він перевернув картку й приголомшено витріщився на зображення Парфенону, храму Афін Парфенос на Акрополі в Афінах.

Саме після того, як Аполлос закінчив розгадувати таємничу головоломку, поставлену перед ним, він звернув увагу на зниклий рукопис. Він згадав, коли вперше почав писати про суперечливого грецького філософа першого століття.

Доля привела його до адепта стародавньої мудрості, який підтвердив його підозри щодо особистості філософа, який дотримувався вчення Піфагора.

«Так, це зображення Аполлонія», — впевнено сказав маестро Сальваторе Д'Аура.

На кольоровому малюнку розміром 8x10 була зображена статуя високого чоловіка в довгому халаті з вказівним пальцем правої сторони, спрямованим на небо, а в лівій руці була книга і меч (кінчик якого лежав біля лівої ноги).

«Хтось на цвинтарі сказав мені, що це статуя св. Павла», — зауважив Аполлос.

«Біблійний святий Павло – це те саме, що Аполлоній Тианський», – заспокоїв його італійський адепт. Сальваторе Д'Аура був добре обізнаний у біблійних питаннях. Він народився в католицькій релігії в Італії і піднявся високо по сходах церковної ієрархії. Він дізнався багато таємниць церкви, і його навіть вважали одним із головних кандидатів на посаду наступного Папи.

Аполлос відчув сильне бажання покликати свого духовного вчителя. Він знав, що його провідник направить його в правильному напрямку на цьому вирішальному етапі його життя.

— Маестро Д'Аура, — сказав Аполлос, почувши хрипкий голос, який відповів на дзвінок. «Чи можу я зайти до вас сьогодні? Я маю терміново обговорити з вами справу».

«Я можу приділити вам близько сорока хвилин свого часу», — сказав зайнятий чоловік.

«Я буду там приблизно за годину», — сказав Аполлос, вдячний за можливість знову побачити свого духовного вчителя.

"Приходь. Я буду чекати на вас, — відповів Маестро з глибоким баритоном.

Аполлос сів у свій автомобіль Mercury (Меркурій) і попрямував на південь по шосе 101 до Пало-Альто.

-----X X X X X X X-----

Джошуа закінчив читати «Сходження на гору Кармель» святого Івана від Хреста того самого дня, коли його туристична група прибула на берег річки Йордан.

Як завжди, Джошуа відсторонився від проторених шляхів туриста і заблукав у відокремлене місце біля річки, що повільно тече. Він подивився на північ, на висоту гори Гермон, де джерело річки піднімалося на 9100 футів у небо. Два потоки зійшли з південних схилів засніжених вершин, щоб об'єднатися в один священний потік через Святу Землю.

Джошуа сидів у своїй медитативній позі біля річки й прислухався до ніжного шуму води. Його думки все ще намагалися розгадати встановлений метод божественного єднання, про який писав св. Іван від Хреста у своєму богословському трактаті.

Найбільше його хвилювала та частина, яка говорила не лише про відстороненість від тимчасових речей світу, яку йому було легко прийняти, але й про відстороненість навіть від уявних видінь та образів, до яких він звик у медитації. Як він міг позбавити себе бачення своєї спорідненої душі Біни? Він став залежним від її частого обслуговування потреб його духу. Як він міг вийти за межі медитації та спілкування з материнською любов'ю та прихильністю, якими вона купала його, коли вони зустрічалися віч-на-віч?

Питання вимальовувалися в темряві його розуму. Йому здавалося, що він намагається плисти вгору за течією, але річка продовжувала нести його далі за течією.

Раптом із глибини своєї свідомості він знову почув ім'я, яке збентежило й переслідувало його: «Єшуа». Ніби було піднято завісу і світло, схоже на зірку, прорвало його внутрішню темряву, він побачив, що Біна наближається до нього зі своїм довгим темним волоссям і білим одягом, що пливе на лагідному вітерці.

«Біна, я радий тебе знову бачити», — сказав Джошуа. Справді було відчуття, ніби він передавав їй свої думки, не кажучи нічого вголос.

«Я рада, що ти думав про мене», — так само передала свої думки Біна. «Я відчув, як б'ється твоє серце в очікуванні мого приїзду».

«Ти знову назвала мене Ієшуа», — подумки сказав Джошуа.

«Так, я так сказала», — посміхнулася Біна, передаючи свою відповідь. «Вам цікаво дізнатися про свою справжню натуру, чи не так?»

Джошуа подумав, що вона має на увазі книгу, яку він читав, і його бажання до божественного єднання.

«Про твоє ім'я, Ієшуа, і твій минулий життєвий досвід, пов'язаний з цим ім'ям», — пояснила вона. «Ось, дозвольте мені дещо вам показати». Вона легенько постукала його правим вказівним пальцем по лобу.

Перед його свідомістю відкрилася сцена, і він побачив бородатого юнака на ім'я Осія, син Навин, який перетинав річку з безліччю людей, що йшли за ним по сухій землі. Позаду Єгошуа (ім'я, дане йому Мойсеєм) стояли четверо священиків, які несли Ковчег Завіту. Він спостерігав, як бородатий юнак із волоссям до плечей поклав дванадцять каменів на берег річки, щоб вшанувати велике перехід у Землю Обітовану, країну молока та меду.

«Ти розумієш, що бачиш?» Голос Біна пролунав у його свідомості.

Він був надто поглинений зворушливою картиною в його душі, щоб відповісти. Він продовжував спостерігати, як юнак (зі списом у руці) та його військо знищують мешканців підкореної землі.

Ісус Навин згадав слова святого Івана від Хреста: «Коли Ісусу було наказано знищити все, що він мав увійти у володіння Обіцяною Землею, це було сказано, щоб ми могли зрозуміти, як, якщо людина щоб увійти в цей божественний союз, все, що живе в його душі, має померти, і що душа повинна відірватися від нього».

«Тепер ти зрозумів», — радісно передала свої думки Біна. «А ви той юнак, який приніс знання про Закон і священний жезл Мойсея в ковчег своєї душі, де це знання все ще живе».

Ісус Навин згадав, що святий Іван від Хреста називав жезл Мойсея, який був мідним змієм на жердині, Хрестом, який потрібно нести як Дорогу страждань і знищення природи і всього, що належить старій людині, щоб відбулося перетворення і душа стала божественною.

«Дозвольте показати вам щось інше». Цього разу Біна поклала свою теплу руку на маківку його голови.

Миттєво, здавалося, череп Джошуа розкрився, і семиступінчаста драбина піднялася на небо. Він бачив, як підіймався сімома сходами до небесної обителі, яка чекала на нього.

Тоді Біна поклала свою ліву руку на його серце, і видіння в його душі показало звіра Апокаліпсису з його сімома головами.

Ісус Навин згадав слова святого Івана від Хреста, заохочуючи душу знищити голови чуттєвих речей і видінь чуттєвих, а також обезголовити голови внутрішніх почуттів, уяви та фантазії, щоб піднятися до божественного єднання.

Голос Біни заспокійливо співав і лунав у печері розуму Джошуа: «Тепер ти навчився заспокоїти п'ять почуттів і дозволити світлу твоєї Душі осяяти твої внутрішні світи». У його свідомості спалахнув образ Джошуа, сина Нуна, і він побачив, як юнак перемиг п'ятьох царів і наказав сонцю й місяці зупинитися. Він був переможцем свого внутрішнього я.

Зразу Біна схопила Джошуа за руку і потягнула його до вод річки Йордан. Вона потягнула його під течучу воду, і він відчув її обійми. Він забув усі турботи світу і відчув внутрішній спокій, коли відповів взаємністю міцними власними обіймами. Коли вони обоє розбили воду, вона почала плисти за течією, як німфа, і він відчув силу у своєму тілі йти за нею вгору.

В оці своєї душі Джошуа побачив, як вони плывуть пліч-о-пліч, як риби, до Галілейського моря у формі серця.

Серце Джошуа калаталося від нововіднайденого кохання, коли він, нарешті, вийшов із вод і зі своєї душевної подорожі з Біною.

Він зібрався і відкрив свої фізичні очі. Тепер він бачив річку Йордан новими очима, ніби вона текла всередині його власної душі. Він розмірковував про свою зустріч з Біною, і, здавалося, вперше в житті він зрозумів, чого намагався навчити його внутрішній ангел. Вона дала йому проблиск божественного і його власну безсмертну природу.

Було так багато іншого, що він відчував, що йому потрібно дізнатися про себе, особливо про свою природу Ієшуа.

Тієї ночі Джошуа отримав ще один урок про відмову від фізичної природи в пошуках духовного: дух злітає до невидимого, відмовляючись від видимого. Святий Іван від Хреста навіть дав приклад того, як фізичне тіло Господа має відійти, щоб прийшов Дух.

Свідомість Джошуа, здавалося, витала в небесах, коли він впав у глибокий сон, схожий на транс.

Він бачив, як безліч людей везли в полон до Краю Між Двох Річ. Він спостерігав, як вони плакали й волали про визволителя під час свого полону на чужій землі Вавилонії. Він був свідком виникнення нової імперії та царя Персії, що дав свободу людям у вигнанні. Він стояв серед них як член священства.

Його звали Ієшуа, син Йоседека, і він мав синів, які також були священиками. Перебуваючи в полоні, ці сини одружилися з неєврейськими дружинами, деякі з яких жили як жриці в храмі Іштар, вавилонської богині кохання.

І сталося, коли єврейський народ повернувся до своєї землі, Єшуа, син Йоседека, і Зоровавель, син Салатіїла, працювали рука об руку над відбудовою храму.

(Ієшуа, з роду священиків, і Зоровабель, з королівського роду, хоча і два, працювали з єдиною метою.)

Священик Ієшуа твердо стояв на законі Мойсея, який забороняв брати чужоземних дружин і переконав своїх братів відкинути своїх жінок і своїх нащадків.

(Бо так було сказано, ви будете окремим народом і залишитеся чистими від язичницького впливу).

Зоровабель (також званий Зерубабель) переконав царя Дарія дотримати свою колишню обітницю відбудувати Єрусалим, вигравши змагання між трьома охоронцями царя, і таким чином йому було виконано бажання забезпечити свободу євреїв і повернутися на батьківщину.

(Що стосується змагань, Зоровабель довів цареві, що, хоча вино найсильніше впливає на розум і тіло людини, і хоча цар найсильніший у керуванні своїм народом і своїм царством, наймудрішим аргументом було те, що жінки є володарі вина та королі, і правда переважає над усім.)

Єшуа представився своїм ближнім як священик, одягнений у брудні шати, а потім показав їм своє перетворення на первосвященика в одязі небесно-блакитного вбрання та облаченні золотих, прикрашених коштовностями, з усією славою своєї висока посада. У чистоті й цнотливості він стояв на голову над іншими.

(Таким чином Єшуа показав нормальну людську природу з її смертною плоттю, на відміну від сяючого безсмертного тіла душі, з її внутрішніми атрибутами.)

Зоровабель, намісник Юдеї, здійснив відбудову храму, хоча вороги Великого Діла намагалися перешкодити їм завершити своє завдання.

(Фундамент, кам'яні роботи, стіни міста, ворота та сам храм – все це було завершено будівельниками в період реконструкції.)

Єшуа в його коронний момент, як перший первосвященик другого храму, мав срібну корону та золоту корону, встановлену на його тюрбаноподібний ковпак, коли храм був повторно освячений в Єрусалимі, який тепер називається Містом Істини.

(У своїй подвійній функції царя і первосвященика Єшуа об'єднав в одній особі роль правителя зовнішнього фізичного світу і внутрішнього духовного світу.)

У його славетну мить Зоровабель отримав перстень з печаткою в одну руку і відвес в іншу руку.

(Своїм каблучком він позначав королівську лінію, а своїм відвесом він вимірював перпендикуляр, прямий і вузький прохід у храмі.)

Руки Біни, схожі на крила, м'яко опустили дух Джошуа з його видовищних висот назад у межі його схожого на ковчег тіла.

«Тепер ти посвячений у таємниці свого душевного тіла», — прошепотів голос Біна на вухо Джошуа.

«Я бачив себе первосвящеником на ім'я Ієшуа, сином Йоседеха», — сказав Джошуа образу Біни у своїй свідомості, залишаючись у своєму захопленому стані із закритими очима.

«Це було життя, коли ти став посвяченим або священиком і правителем власного внутрішнього храму», — образ Біни сяяв усмішкою, коли навколо її голови утворився сріблястий ореол. «Тоді ви усвідомили, що ви храм Всевишнього. Ваше життя стало піднесеною алегорією відбудови внутрішнього храму».

«А як щодо Зоробабеля, який завжди був зі мною, ким він був?»

«Це був будівельник вашого фізичного храму та частини нервової системи у вашому хребті, яка керує роботою по будівництву вашого зовнішнього та внутрішнього храму. Як майстер-будівник, він є гіпофізом у вашому черепі. А ти — шишковидна залоза».

Перш ніж Джошуа встиг попросити пояснення, Біна поклала вказівний палець правої руки йому на чоло, і він відчув, як електрична сила вдарила його епіфіз і змусила його вібрувати, водночас викликаючи магнітну силу, яка притягнула гіпофіз до себе і спричинила він виділяє білувату рідину. Об'єднані рідини двох залоз стікали по центральному каналу спинного мозку.

«Це ваша особиста країна молока та меду», — сказав Біна, коли Джошуа спостерігав за внутрішнім функціонуванням власного храму. Він спостерігав, як золота олія тече крізь дві оливкові гілки й наповнює сім ламп.

«Ти розумієш, що бачиш?» — запитала Біна.

«Ні», — відповів Джошуа. «Просвіти мене».

«Ці дві оливкові гілки або деревоподібні структури з боків центрального стрижня (або свічника, як його називали стародавні) є тонкими симпатичними нервами, які проходять поряд із вашим хребтом, вашим жезлом життя. У священних алегоріях вони представлені багатьма іменами, але вони завжди стосуються лівого негативного струму (символізується місяцем або холодною місячною силою) і правого позитивного струму (символізується сонцем або теплою сонячною силою). Сім ламп — це ваші сім коліс або вихори енергії у вашому хребті, які розгалужуються до всього вашого тіла ефірної енергії.

«Ваш внутрішній храм — це дивовижна та таємнича робота великих розмірів, і тепер, коли ви побачили свого посвяченого як первосвященника Ієшуа, сина Йоседека, ви готові увійти до святих святих».

Ісус Навин спостерігав, як його череп освітлюється світлом тисячі сонць: він бачив, як первосвященик приніс свою фізичну природу в жертву на вівтар цілопалення біля входу до відбудованого храму; він був свідком очищення тіла і розуму в умивальниці очищення, і він відчув солодкий аромат пахоців, перш ніж увійти до святого святилища і стати перед ковчегом завіту.

Ісус Навин і Єшуа (Ієшуа) тепер були нерозрізнені у свідомості чаші розуму: провидець і бачений, той, хто знає, і відомий були одним.

Первосвященик Ісус Навин відкрив кришку ковчега й побачив жезл, схожий на дерев'яну палицю. Він підняв гіловидний стрижень, і сім бруньок ожили на, здавалося б, неживій гілці. Він відчув, як у його руці тремтить і пульсує гілка; водночас Джошуа відчув, як зміїна енергія піднялася в його хребті.

«Це Гілка, посох життя, відроджене життя Досконалої Людини. Ти такий». Голос Біни лунав у кімнаті його розуму.

Джошуа відчув, що все його тіло і душа вібрують з невимовною енергією. Його хребет горів, і він відчув тепле сяйво навколо всієї своєї істоти.

Останніми словами, які він пам'ятав, Біна переказала своїй душі перед тим, як відкрив свої фізичні очі, були: «Шукайте рабіна Єгошуа бен Перакія в наступному житті».

- - - - - X X X X X X X - - - - -

Павло не знав, скільки часу він пробув у печері. Він довго думав про все, що бачив і чув. Він не був упевнений, чи люди йому повірять. Він сам не був упевнений, що те, що він пережив, було одкровенням чи галюцинацією. Він не мав жодних фізичних доказів. Не було жодної смарагдової таблички чи кадуцея, які він міг би показати. Він не зміг довести існування непомітних букв на стіні. Наскільки він знав, у нього був особистий досвід, який стосувався тільки його, і більше ні до кого. Принципи Гермеса здавалися досить вірними, але, швидше за все, вони відображали лише його власне сприйняття реальності.

Розум Павла хотів вірити, що він отримав божественне одкровення для свого віку. Йому потрібен був знак, щоб запевнити його, що він не манів.

Коли він розплющив очі й зазирнув у напівтемряву печери, то помітив сяйво місячного світла біля входу. Він підвівся, поправив свій довгий коричневий халат і попрямував до входу. Він вдихнув холодне пустельне повітря, а потім подивився на повний місяць, що перебігав по небу. Місяць завжди нагадував йому його сестру Фібі, яку він прозвав «місячним обличчям» через її біле кругле обличчя.

Його сестра Фібі дразнила його у відповідь, називаючи «сонячним обличчям», щоб побачити, як він червоніє. У дитинстві вони грали в гру під назвою «перегони колісниць». Він одягався в свою римську туніку жовтого кольору і вдавав, що є Аполлоном, богом сонця, а вона одягалася в туніку сріблястого кольору і видавала б Артеміду, незайману богиню місяця. Вони мчали на своїх колісницях по полю позаду свого будинку в Тарсі, столиці Кілікії в Малій Азії. Іноді вона була перед ним, а іноді — позаду, але пильним очам їхньої матері завжди здавалося, що вони обоє зникли внизу пагорба у водах сусідньої річки Сідн (Cydnus).

Павло почав йти в напрямку Мертвого моря. Світло повного місяця освітлювало його ноги. Час від часу він дивився в небо, ніби шукав

небесного знака, але сліпуче сяйво місяця не давало йому проникнути в глибину космосу.

Він йшов близько семи годин, і свята гора була позаду нього, і місяць почав схилитися до західного горизонту, коли Павло помітив над головою муху ворону. Зазвичай він не був схильний розглядати птаха як прикмету, як це робили греки. Однак цього разу його очі були зачаровані повільним махом крил на тлі північного неба. Рухи крил виявилися граціозними, як політ лебедя.

Відразу, коли птах ніби зник у нічному небі, він помітив групу зірок, які утворили грецьку літеру X. Він упізнав її зі своїх глибоких вивчення грецької мови в школі свого вчителя, рабіна Гамаліїла. Це був хрест Платона. Згідно з «Тімеєм» Платона, X (хі) був утворений Творцем, розділивши з'єднання Світової Душі на дві частини, а потім з'єднавши їх у центрі, як букву X.

Чи це був той знак, який він шукав?

Наступні шість днів він відпочивав у спекотні денні години в тіні будь-якого дерева чи скелі, які міг знайти, щоб зберегти свої сили. Він з нетерпінням чекав прохолодних ночей, коли міг подорожувати при сріблястому сяйві місяця й слідувати за знаком, що вабить з північного неба. Він намагався згадати, що ще він дізнався про таємничий X, який поставив себе прямо на його шляху.

Він ледь помітно згадав слова рабіна: «Згідно семи способів навчання мого діда Гілея, які він назвав Міддотом або способами вимірювання, X Платона, які він утворює у два кола небесного екватора та небесну екліптику, уздовж якої сонце подорожує по знаках зодіаку, здається, в наших священних писаннях. Чи Йов не говорить про Маццарота? А для чого, за словами праведного царя Йосії, звинувачували наш народ у кадінні, як не сонце, місяць, планети та знаки зодіаку?»

Павло згадав діаграму, яку рабин намалював для своїх найкращих учнів, два кола, що перетинаються в дні рівнодення і утворюють X на зоряному небі. Була також карта, яку рабин показував лише в особливих випадках; це було велике колесо з дванадцятьма відділами, з іменами дванадцяти колін Ізраїля.

На сьомий день, коли сонце починало сходити, а місяць сідав, Павло дійшов до західного берега Мертвого моря. Коли він сонно дивився на мерехтливе скляне море, він відчув слабкість у колінах і тремтіння в тілі, ніби його астральне тіло готувалося покинути фізичне тіло. Павло мав якраз достатньо часу, щоб розсипатися боком на кам'янистий пустельний ґрунт, перш ніж його очі закотилися вгору, і електрична енергія його мозку викликала бурю судомних рухів у його тілі, розумі та душі.

У темряві свого розуму Павло намагався волати про допомогу. Він відчував, ніби недуг його тіла був його хрестом у житті. Відчувши, як свідомість вислизає з його розуму, Павло одночасно відчув і побачив, як два електричні стрілки світла створили букву Х біля його скроневої частки біля основи його мозку. А потім в останній спалах він побачив літеру Х на великому колесі, що оберталося в просторі, а його насадили на хрестоподібний.

Коли Павло нарешті прокинувся від довгого глибокого сну, він побачив старого бородатого чоловіка в білому полотняному халаті, що сидів на камені поруч із ним.

"Хто ти?" — запитав Павло, примружившись крізь напіввідкриті очі.

«Неважливо, хто я», — різко відповів старий. "Насамперед. Хто ти?"

«Я Павло з Тарсу».

«Це грецьке ім'я. Ти не схожий на грека».

«Моє єврейське ім'я — Шаул, з коліна Веніаміна», — вибачливо сказав Павло.

— Ага, одне із загиблих племен Ізраїлю, — посміхнувся старий. «Сьогодні ми не називаємо цих племінних імен. У будь-якому випадку, ви повинні використовувати своє єврейське ім'я в цих частинах країни».

"Що ти тут робиш?" — запитав Шаул.

«Я просто збирався поставити вам те саме запитання», — сказав старий, підводячись на ноги з допомогою посоха, який мав біля нього.

Він підійшов до свого власноруч сплетеного кошика з вербових гілочок і повернув його туди, де зараз сидів Павло. «Це цілющі трави, які я зібрав. Я належу до громади есеїв, що за кілька днів їзди звідси. Я ходжу на великі відстані, щоб знайти особливі рослини, якими нас навчив наш учитель. І будь ласка, дозвольте запитати, що ви тут робите?»

— Це довга історія, — відповів Шаул.

«Я зібрав стільки всього, особливо після того, як побачив, як ти переживаєш судоми», — зауважив старий.

«Ти бачив мене в моїй біді?» — збентежено сказав Шаул.

«Так, я бачив тебе здалеку. Ми називаємо це святою хворобою».

«Останнє, що я пам'ятаю, це велике колесо в космосі з грецькою літерою X на ньому, і я був насаджений на нього», — сказав Шаул, дивлячись у напрямку сонця, що зійшло.

«Ага, колесо Іксіона», — сказав старий із блиском в очах, коли впізнав знайомий архетип із вчень свого грецького вчителя.

«Що таке колесо Іксіона?» — розгубленим тоном запитав Шаул.

«Про нього є кілька історій, але мені найбільше подобається, де він прив'язаний до вогняного колеса, яке мандрує по небу».

«Це звучить як черговий міф про сонячне божество», — сказав Шаул, згадуючи грецьку історію про Геліоса на його вогняній колісниці.

— Саме так, — сказав старий. «Стара знайома історія народження, смерті та воскресіння сонця, яке дає світло й життя світу. Ось дозвольте мені дещо вам показати».

Старий підвівся, узяв посох у праву руку й намалював велике коло, а потім великий квадрат, що оточував коло. Він розбив великий квадрат на тридцять шість квадратів, провівши п'ять вертикальних і п'ять горизонтальних ліній.

«Це чарівний квадрат сонця», — по суті сказав старий. «Наш грецький учитель Піфагор говорив, що число є походженням усіх речей. Тож дивіться і вчіться».

Старий написав грецьку буквено-цифрову букву А для альфа (1) у верхньому лівому квадраті, потім продовжив по діагоналі зверху ліворуч до нижнього правого, щоб написати буквені цифри для 8, 15, 22, 29 і 36.

«Тепер, якщо додати всі шість цих чисел разом, ви отримаєте 111, яке ми називаємо Інтелектом Сонця».

Старий підвів погляд зі свого згорбленого положення на пустелі й побачив, що Шаул уважний і готовий до наступного кроку в рівнянні.

Він намалював грецьку алфавітно-цифрову цифру 6 у верхньому правому квадраті, а потім продовжив по діагоналі зверху справа в нижній лівий, щоб написати буквені цифри для 11, 16, 21, 26 і 31.

«Ви, мабуть, можете здогадатися, що означають ці шість чисел», — сказав старий, дивлячись у обличчя Шаула, очі якого сяяли від хвилювання від того, що він бачив.

«Це буде те саме, що й інша діагональ, 111», — сказав Шаул, підвівшись на ноги, щоб чіткіше уявити величезну головоломку, що розгадувалася перед його очима.

«Ти яскравий учень», — сказав старий. «Отож, давайте перейдемо до наступного рівня. Що станеться, якщо додати ці 12 чисел разом?»

«Ви отримуєте 222», — відповів Шаул.

«Це число, яке ми називаємо Душею Сонця», — сказав старий.

Шаул швидко помітив, що кожна горизонтальна і кожна вертикальна лінія чисел також, ймовірно, доведуть до ста одинадцяти.

«Ти, мабуть, думаєш, що станеться, якби скласти всі числа від одного до тридцяти шести», — сказав старий, дивлячись в очі зосередженості, які він побачив на обличчі Шаула.

«Насправді я був на крок позаду цього», — зізнався Шаул. «Я усвідомлював подібність горизонтальних і вертикальних підсумків.

«Мені подобається чесна людина», — сказав старий, поклавши ліву руку на плече Шаула. «Розумієте, один із наших есейських принципів полягає в тому, що ви повинні любити правду понад усе. У всякому разі, закінчимо з чарівним квадратом сонця. Як я вже казав, якщо скласти всі числа від одного до тридцяти шести, то отримаємо число, яке ми називаємо Духом Сонця.

У Шаула здивувався вираз обличчя, коли він усвідомив значення суми всіх чисел.

«Ви побачите, що воно дорівнює тому самому числу, яке написано про наше сонячне божество Соломон, який отримував щорічний запас сонячного золота в сумі шістсот шістдесят шість талантів золота», — сказав старий.

«Шістсот шістдесят шість – це число сонця?» — запитав Шаул із цікавим виразом обличчя.

«Це та багато іншого», — сказав старий. «Звичайно, це більше, ніж те, що я вам сказав. Але поки що достатньо».

Старий взяв палицю й розсунув пісок пустелі на схемі колеса. За кілька хвилин від колеса в піщинках не залишилося жодного сліду.

«Я міг би сказати вам своє ім'я», — сказав старий. «Мене звать Елайджа».

— А ти старійшина з громади есеїв? — спитав Шаул.

"Так. Чи хотіли б ви відвідати нашу скромну громаду?" — запитав Елайджа. «Це на півдорозі по цей бік Мертвого моря».

«Мені було б дуже приємно», — сказав Шаул, насолоджуючись думкою про те, що насправді перебуває в одній із спільнот, яку він раніше зневажав і ворогував. Здавалося, що він змінив своє ставлення до них з тих пір, як він був у пустелі.

«Отож, розкажи мені свою довгу історію, поки ми йдемо», — сказав Елайджа.

Вони почали йти пліч-о-пліч ледь помітною стежкою через пустелю вздовж західного боку Мертвого моря.

Шаул почав розповідати свою історію від того часу, коли він зустрів учителя праведності в Дамаску, до зустрічі з Гермесом у печері на горі Хорив. Однак він не прикрашав дамаську частину історії занадто великою кількістю потенційно незручних деталей своєї ролі агента правлячої релігійної партії.

Елайджа залишив подробиці історії при собі, особливо частину про вчителя праведності. Ессеї ніколи не згадували його по імені. Він одразу згадав, що почув про той інцидент від одного з членів громади, який повідомив, що якийсь емісар первосвященника в Єрусалимі прибув до Дамаска, щоб заарештувати Послідовників Шляху в цьому місті.

Елайджа зрозумів, що має справу з чутливим питанням: дозволити агенту ворога проникнути в їхнє співтовариство чи ні. Почувши історію Шаула, він зрозумів, що має справу з тією ж людиною, яку правляча релігійна влада послала знищити їхній простий спосіб життя. Проте Елайджа також у своїй думці міркував, що ця людина може бути корисною в їхній справі протистояти релігійній владі. Можливо, Елайджа міг би навернути Шаул а на їхній шлях.

Вони якийсь час йшли мовчки.

Елайджа розмірковував про наслідки свого рішення привести Шаула до спільноти як потенційного наверненого.

Шаул споглядав у своїй свідомості свій досвід у пустелі та ворогуючі елементи: у печері гори великий Гермес впізнавав його як Павла і навіть називав Балінасом; у пустелі біля Мертвого моря Ілляю сказав йому дотримуватися свого єврейського імені Шаул. У своїй свідомості він був Павлом, який жив у римському світі з грецьким іменем; в іншій частині його розуму він був Шаул, з єврейським походженням і грецькою освітою в школі Гамаліїла. Іноді йому здавалося, що він є двома людьми, які живуть у двох різних світах.

«Чи можна поставити вам серйозне запитання?» — спитав Елайджа, порушуючи глибоку тишу, коли вони продовжували йти в спеку пустелі, що постійно наростала.

— Слухаю, — сказав Шаул, з тривогою передчуваючи важливе запитання.

«Чи готові ви дати урочисту обіцянку, що будете дотримуватися правил дисципліни, яких дотримуємося ми, як члени?» — запитав Елайджа. «І що ви не розголошуватимете жодного з наших вчень, які могли б вивчити під час перебування у нас?»

«Але я хочу відвідати лише день-два», — сказав Шаул, вагаючись, щоб взяти довгострокові зобов'язання.

«Я знаю, але ви можете вирішити залишитися довше, і я повинен переконатися, що мої люди не будуть насміхатися з мене за те, що я запросив ворога нашого Шляху до нашої спільноти», — сказав Елайджа, який почав сумніватися у своєму спонтанному рішенню запросити Шаул.

Шаул був приголомшений словами, які Елайджа кинув у нього в упор. Він зупинився і зіткнувся з Елайджа.

— Отже, ви підозрюєте мене у тому, що я ворог вашого способу життя і віри? — запитав аул із суворим поглядом.

«Хіба ти не той Шаул з Тарсу, який прибув до Дамаска як агент первосвященника та садукееїв, щоб привести мій народ до суду як ворогів Єрусалимського храму?» — запитав Елайджа з полум'яним поглядом.

Шаул не міг заперечувати твердження Елайджа. Він опустив голову і деякий час нічого не говорив. Елайджа терпляче чекав відповіді на своє запитання.

«Так ти знаєш про мене?» — нарешті сказав Шаул після того, як зібрався з думками і зрозумів, що міг би змиритися зі своєю долею.

«Так, у нас є послідовники Шляху, розкидані по всій країні, і ми інформуємо один одного різними способами, щоб захистити себе», —

зізнався Елайджа. «Тепер будьте зі мною абсолютно чесними і визнайте, хто ви насправді».

«Я той, про кого ти говориш», — зізнався Шаул. «Все те, що ти сказав про мене, правда».

«Чи можу я довіряти тобі зараз, після того, що сталося?» — спитав Елайджа, піднявши брови.

«Я зроблю так, як ти просиш, і дам урочисту обіцянку дотримуватися встановлених правил, які ти поставиш біля моїх ніг, і я обіцяю йти шляхом, який ти переді мною поставив», — сказав Шаул, чиє серце, розум і душа були налаштовані проникнути в їхні таємниці.

«І чи обіцяєте ви не повідомляти наші вчення стороннім, якщо вам не буде дозволено робити це таким же чином, як ми його навчаємо?» — запитав Елайджа.

— Обіцяю, — відповів Шаул. У нього не було вибору. Він був відданий своєму прагненню дізнатися якомога більше про вчення їхнього Шляху.

До кінця їхньої спільної подорожі вони не говорили більше, ніж було потрібно. Кожна людина була поглинена своїм маленьким світом.

На третій день, коли сонце стояло на середині неба, Елайджа разом із Шаулом прибув до оазису в пустелі з пальмовими гаями та великою кількістю води для пиття. Саме тут мешкала громада ессеїв у тимчасових притулках з невеликою кількістю власного майна, бо вони мали те, що їх було спільне.

Коли двоє чоловіків прибули до табору, люди підняли голови від роботи й обережно стежили за ними очима. Ессеї завжди були насторожі, коли до їхньої громади входив чужинець.

Елайджа якраз збирався заспокоїти людей повідомленням про незнайомця, як жінка підскочила з роботи в саду й підбігла до Шаула.

«Мій дорогий брате!» — закричала вона, підбігши до його обіймів і обійнявши обома своїми всипаними брудом руками за його шию.

«Фібі, моя люба сестро!» — вигукнув Шаул із великим здивуванням у голосі й на обличчі. "Що ти тут робиш?"

ακολασία (akolasia), Розпусність

α 1
κ 20
ο 70
λ 30
α 1
σ ..200
ι 10
α 1

333

ακрасία (akrasia), нездержливість

α 1
κ 20
ρ ...100
α 1
σ ...200
ι ... 10
α 1

333

«Таємниця Невимовного створює три таємниці, хоча це лише одна таємниця; але тип кожного з них різний».

- - Pistis Sophia, книга 2, 236